

opusdei.org

„Snažím se zachytit chvíle, kdy se člověk dotýká nadpřirozena“

Rozhovor s Jumpei, který se narodil v Nagasaki a pochází z třetí generace postižené atomovou bombou. Vypráví o svém nejnovějším filmu, „Nagasaki: Ve stínu výbuchu“. Film bude u příležitosti 80. výročí ukončení Druhé světové války uveden 31. října ve Vatikánské filmotéce.

31.10.2025

Jumpei se narodil v roce 1984 a jako dítě dostal u křtu jméno Kolbe. Na střední škole Seido Gakuen v Nagasaki se poprvé setkal s Opus Dei.

Svůj první film režíroval ve 27 letech a v komerční kinematografii debutoval ve 30 letech. Jeho nejnovější dílo je šesté v pořadí. Hovořili jsme s ním o tom, jak se stal filmařem, a požádali ho, aby se s námi podělil o své postřehy týkající se tohoto filmu. Tento celovečerní film je inspirován svědectvími zdravotních sester Červeného kříže, které ošetřovaly přeživší atomového bombardování Nagasaki 9. srpna 1945.

Co vás inspirovalo k natočení tohoto filmu? Mohl byste nám také něco říci o tom, jaký vliv měl na vás váš dědeček?

Můj dědeček nebyl katolík, ale byl hibakusha [přežil atomové bombardování]. Vyrůstal jsem v

Nagasaki, kde jsem chodil do kostela, a od dětství jsem naslouchal Ježíšovým slovům o lásce, například „Milujte se navzájem...“. Vždy jsem tak chtěl žít.

Ovšem ve světě jsem byl konfrontován realitou, realitou města poznamenaného atomovou bombou, částečně proto, že jsem vyrůstal v jednom z epicenter. Vždy jsem si byl vědom tohoto rozporu: propasti mezi poselstvím lásky a skutečností, která mě obklopovala. Myslím, že tento nesoulad živí mou tvůrčí energii.

Mám také za to, že bez ohledu na to, zda člověk Ježíšovo učení slyšel nebo ne, každý má v sobě čistou touhu milovat a být milován. Žijeme však ve světě, který často přináší pravý opak. Tento rozpor je z velké části mou motivací tvořit a zkoumat lidskou podstatu.

Jako hibakusha třetí generace a katolík jsem samozřejmě už od mládí chtěl natočit film o atomové bombě v Nagasaki. Vždycky jsem si říkal: „Jednou chci natočit film o atomové bombě.“ Nakonec se mi tato příležitost před dvěma lety naskytl, bylo mi 38 nebo 39 let. Myslel jsem, že to bude až později, ale příležitost přišla dříve, než jsem očekával.

Pocítoval jsem jakési pnutí, ale nad tím vším byl pocit štěstí, že jsem se do tohoto projektu mohl pustit. V minulosti jsem ve svých filmech křesťanská témata zpracovával svým vlastním způsobem, ale zabývat se jimi takto přímo – zejména na japonském filmovém trhu – není snadné. Přesto jsem si u tohoto projektu byl vědom, že to musím udělat. Velmi mě potěšilo, že jednou z hlavních postav mohl být katolický věřící.

Díváme-li se na vaši kariéru, je zajímavé, že jste studoval architekturu na Tokijské univerzitě a poté jste změnil směr a stal se filmovým režisérem. Snil jste už jako dítě, že budete režisérem?

Vůbec ne. Vstoupil jsem na fakultu architektury na Tokijské univerzitě, ale zpočátku jsem vlastně chtěl být komikem. Mým prvním cílem bylo stát se stand-up (sólovým) komikem. Během studia na univerzitě jsem dokonce navštěvoval komediální školu Yoshimoto. Ale nevyšlo to.

Kdyby to bývalo dopadlo, dneska bych tu nebyl. Na Tokijské univerzitě máme systém zvaný shinfuri, ve kterém si před třetím rokem studia vyberete obor. Chtěl jsem dělat něco kreativního a tak jsem si vybral architekturu. Líbilo se mi to, ale chtěl jsem si splnit svůj sen a tak jsem kolem čtvrtého roku nastoupil do

školy Yoshimoto. Po asi roce jsem ji opustil a pokračoval ve studiu postgraduálním.

V té době probíhala válka v Afghánistánu a můj přítel, dnes novinář v Asahi Shimbun, mi navrhl, abych režíroval nezávislý (indie) film s výrazným sociálním poselstvím. Přidal jsem se k nevládní organizaci a ujal se kreativní stránky projektu. Byla to moje první zkušenost s režírováním filmu.

Film byl promítán na slavnostním ceremoniálu dospělosti (成人式, Seijin-shiki) v okrese Suginami. Tehdy jsem si uvědomil, že mám možná větší talent pro režírování filmů než pro komedii. To byl začátek mé cesty do světa filmu.

Zmínil jste, že vaše filmy jsou vždy spojeny s vaší vírou. Dalo by se říct, i když není katolictví výslovně zmiňováno, že vaše filmy jsou

hluboce spjaty s vaším náboženským přesvědčením?

Nevím, do jaké míry se moje víra odráží v mých filmech, ale protože víru žiji, přirozeně přenáším své boje, pochybnosti, vnitřní utrpení, ale i radost do své tvůrčí práce. Při natáčení filmu nemohu nevnímat svůj vlastní život a své hodnoty.

Pokud své postavy a témata nespojím s něčím osobním, necítím se schopen natočit smysluplný film a nemohu tvořit autenticky.

Pro mě je vztah s Bohem tou nejdůležitější věcí v životě. Pokud tedy film tento prvek neobsahuje, ztrácím motivaci. Většina mých postav nejsou věřící lidé, ale ať už jsou nebo nejsou, snažím se zachytit momenty, v nichž se dotýkají něčeho transcendentního. V tomto smyslu se domnívám, že můj duchovní život se v mých filmech jasně odráží.

Jak řešíte financování svých filmů? Zejména pokud se jedná o velkou produkci, mohou hrát finanční překážky velkou roli.

Když mám natočit film, snažím se zapojit do fundraisingu, ale není to vůbec to snadné. Najít způsob, jak získat peníze, je nepřestávající výzvou.

Z výše řečeného vyplývá, že se nesnažím točit filmy o tématech, která mě nezajímají, i když bych na ně takto mohl získat finance. Nechci se kvůli úspěchu nebo komerčnímu zisku zříci či ignorovat to, co opravdu chci vyjádřit.

V posledních letech se lidé výrazně odklonili od čtení knih, stále více inklinují k vizuálnímu obsahu. Dokonce sledujeme videa dvojnásobnou nebo trojnásobnou rychlostí, místo abychom si udělali čas a vychutnali si je. Tato změna má také dopad na kinematografii.

Zdá se, že se to stává normou. Mám za to, že mnoho lidí se spokojuje s krátkými obsahy, které lze zkonsumovat během 10 nebo 15 minut jízdy vlakem, například. Mladí lidé dnes mají tendenci se nechat přetěžovat informacemi, což pro kinematografii představuje opravdové výzvy.

Přesto si myslím, že musím zůstat věrný svému způsobu natáčení filmů: svému stylu a přístupu, bez ohledu na obecné trendy.

Máte už plány pro svůj příští film?

Ano, rozhodně. Mám rozběhnutých několik projektů. Ten, který mi v tuto chvíli připadá nejnaléhavější, se týká tématu potratů. Některé aspekty už začínají dostávat konkrétní podobu, ale financování zatím není zajištěno.

Přejeme vám, aby tento film měl úspěch.

Děkuji. Pokud bude úspěšný, bude mnohem snazší získat financování pro další film.

Ústředním poselstvím svatého Josemaríi je posvěcování práce. Jak vás tato myšlenka ovlivnila ve vaší práci filmového režiséra?

Snažím se své zkušenosti – vnitřní boje, pochybnosti, objevy, projekty – promítat do tvůrčího procesu filmu. Snažím se, jak to lze, vkládat do práce celé své já.

A nakonec mám často pocit, že to nejsem já, kdo je podnětem filmu, ale že je to film, kdo mi dává podněty. Takový je můj vztah k této práci, jejímž prostřednictvím nabízím jak film, tak i svůj život Bohu.

Samozřejmě jsem v tomhle všem ještě začátečník, ale snažím se v tomto duchu pracovat každý den.

Fujie byla studentkou zdravotnické školy, která se podílela na záchranných pracích v Nagasaki a jejíž příběh inspiroval tento film.

Filmová produkce není práce pro jednoho člověka. Je to proces, na kterém spolupracuje mnoho různých profesionálů. Jak v tomto kontextu přistupujete ke své roli svědka víry?

Když pracujete na tématech týkajících se katolické víry, tým často o této víře téměř nic neví.

V tomto filmu jsou scény odehrávající se v kostelech a já jsem musel vysvětlit přítomnost Krista v eucharistii ve svatostánku. Většina personálu o tom neměla ani ponětí. Jsou to výzvy, ale pokud jako režisér odpovídám upřímně, informace se

jim jeví jako něco zajímavé, něco, čeho si váží.

V současné době film propaguji, takže během interview mluvím o své víře. Mnozí to přijímají s upřímným zájmem a dokonce kladou i hlubší otázky. Doufám, že by tyto příležitosti mohly být malými skutky apoštolátu.

Totéž platí i pro herce. Těm, kteří hrají věřící postavy, jsem dal růženec a řekl jim, že musí jít na mši, aby lépe porozuměli své roli. Řekl jsem jim: „Pokud jste nikdy nebyli na mši, nebudete moci tuto roli zahrát autenticky. Prosím, jděte.“ V Tokiu je nejdostupnější kostel sv. Ignáce v Yotsuya, takže jsem se ujistil, že vědí, jak se tam dostat.

Mohl byste nám na závěr říci pár slov o hudebním tématu Kusunoki?

Kusunoki je píseň inspirovaná kafrovým stromem, který byl

bombardován v chrámu Sanno. Je napsána z pohledu tohoto přeživšího stromu. Oblíbil jsem si ji hned, jak jsem ji poprvé slyšel.

Když jsem požádal skladatele Masaharu Fukuyamu o svolení použít tuto píseň ve filmu, navrhl mi něco nečekaného: místo toho, aby ji zazpíval on sám, navrhl, aby ji zazpívali tři hlavní hrdinové. A tak jsme to i udělali.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/snazim-se-zachytit-chvile-kdy-se-clovek-dotyka-nadprirozena/> (31.03.2026)